

Lagan ou de l'oi skingie

Uppr. *Amalia* *dygrius* 1, Strand, Svanstorg, Växman 1

En gamma hade 2 dollar. En

1 "Thiota ej at någon där och var vänlig mot katten och fågel
2 "Ja, det lovade flickan och gick in i ett stort hus som lag vid vägen.
Ollen då hon kom in var det svårt att hitta så allvarsam
ty en gammal sata vid bordet med en näsa som nådde golvet
och ögon som 2 tallar så stora voro de. Flickan ned djup och
frågade hövligt om hon kunde få tjänst på gården. Ja hon fick
lov att bli på där och skulle då först mjölka korna. Då hon
mjölkat kom en massa katter ut alla var och jämde: "Ge oss lite
mjölk. Flickan tog ett fat och lät dem lepa så mycket de ville.
Och de kröpo sedan förmöjtt spinnande omkring hennes fötter.

Så en dag skulle hon rensa korn på lagan. En otalig
mängd fåglar kommo från alla håll och bido: "Ge oss lite
korn, ge oss lite korn"! Flickan strödde ut med båda händerna
och de äto sig mätta. "Flickans har du skött dig bra" sade gammal
men nu får jag se hur det går. Tvätta denna ull som
kärningen och gav henne en korg med svart ull. Flickan gick
bedrövad till bäcken och tvättade, men lika svart varullen.
Hon var så ledsen att hon att hon grät. Då kom en mängd
fåglar flygande, som kvitterade: "Tvätta i vita porlen, i vita porlen!"
Flickan bar ullens dit där porlen skummade vit, höll korgen
där och se genast var ullens snövit. Glad skyndade hon
hem med sin vita ull. "Du har haft hjälp ser jag" sade gammal
ullen på se hur du redet dig nu. Ja upp på loftet där är
spinnrock och såvskol spinn garn och väv tyg av ullens och
läge att det blir färdigt i morgon". Flickan tog ullens och gick
upp på vinden och där satte hon sig att gräda. Hon tyckte
det var ej lönt att försöka en gång. Ollen då kom en orädd
redig mängd katter fram. Samliga spurno samliga kackla
med klorna och de andra vävde det vitaste, fineste tyg man
kunde tänka sig om morgonen var allt färdigt och flickan
bar ner tyget. "Du har haft hjälp ser jag" sade kärningen
och avskedade den länge näsan. Men som jag har god nytta
av dig så får du gå in i min skattkammare och läge ett
skinn vilket du vill och sen får du gå dina färde med
din lön. Flickan fick då komma i ett rum som var fullt
av skinn i alla färger röda, vita färgade och glänsande i
regnbågens färger. Vilket skulle hon ta. Hon såg rådvila
omkring sig. Då kom en liten fågel satte sig utanför fönstret
och höllnade: "Tag det blå skinet, tag det blå skinet!"

Tösen fick då ögonen på ett blätt obetydligt skinn som stod
långst borta, tog det under armen och gick. ^{Gumman} Hade dock ej gått
långt för än hon såg kärningen komma efter skrikande att
hon ville ha igen sitt skinn. Spring skrek fåglarne, och då
hon gick igenom grinden, föll den igen så hårt, att kärningen
inte kunde komma igenom på en lång stund. Flickan gick
försprång och hjälptes iväg av både ho och gårdsgård och
kom slutligen åter till brunnen, kravlade sig upp ur den och
kom till styvmoderns gård. Styvmodern och hennes dotter
blevo övermåttan förargade över att hon kom igen. Hon
frågade ödmjukt vad hon skulle få gå för att öppna sitt skinn.

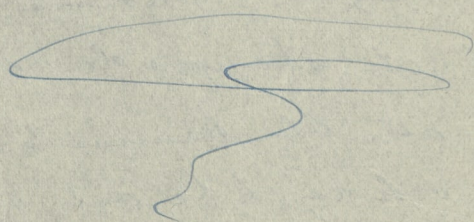
"I hönshuset kan vara gott nog åt en sådan som du"
tyckte styvmodern. Ja flickan var nöjd därmed, men skruade
och fejade i hönshuset så gott hon kunde innan hon öpp-
nade skinet. Gumman och hennes dotter kikade gemensamt
ut i väggen; ty de voro förstås nyfiekare att se vad
hon hade i skinet. Döm om deras häpnad då de sågo alla
väggar i hönshuset glänsa av silver och guld. Dyrbare drickes-
låg runt om, ringar och smycken, pärlor, och diamanter
och guldpengar i store högar. Kärningen och hennes dotter
hålls på att spricka av avund. Slutligen kommo de överens
att gumman borde kasta äfven sin egen dotter i brunnen.

När det gick så bra för henne. Hur mycket bättre skall
det ej gå för den som är 3 gånger så god tyckte modern.

Dottern fick få i en spinnrock och satte sig vid
brunnen. Modern knuffade henne i vattnet och det gick
hennes som den andra. Hon kom till den gamle gårdsgården,
men akhade ej på hans bön om skamsamt utan trampade
och haffade på den så han bräts sönder i kras. Då han sen
träffade hon som ville mjölkas, så mjölkade hon den för han
var törstig, men slog det som blev över då han druckit på
merken och slängde byttan åt skogen. När hon ur ngen tag
hon ut så mycket hon orkade och slappade risten på sig.

Att gumman, som bad om att bli hammas, skallade
hon, tog tag i några härtofsar och ryckte och slet i dem
gick igenom grinden, men stängde den ej och skallade
då hon såg gumman med den store näsan. Hon bad
om tjänst och fick hon, men då hon i likhet med
sin styvsyster skulle smälta och koka kommo och både

4
8-om mjölk och hade hon bakt dem och språkade och slag om
kinn, sig. Inke ett horn hade hon råd att dela med sig åt
fågeln. Emellertid fick hon också en svart ullkor
att tvätta vit. Men intet fågelkvitter höjde hon och ull
var inte vitare hur hon tvättade den. "Du tycks icke duga
till mycket där, sade kungen, men befalde henne gå
uppi loftet och spinna och väva. Tugg hjälpsamma katten
kommo och väven blev gjort. Kungen var ond och sade
"Tuggen nytta har du gjort mig, men jag vill ändå vara
hederlig och ge dig lön. Gå uppi i min skattkammare och
tag en av skinnen där. Det är din lön" Dottern häpnade
då hon såg alla de vackra skinnen i alle färger. Hon
valde ett stort rött skinn med guldrummen. Det
var tio gånger dyrare än det lilla blå hennes syster
valt. Det stod ännu ett sådant i vägen, men det såg hon
ej åt en gång. När hon stolt hämnade sig drog
älskad med det gamla skinet stod kungen i dören
och hälskötade och sade "Lycka till. Det vinner jag dig
Tuggen hindrade henne. Hon kom lyckligt uppi ur brun
men till sin mor som otäligt väntade henne. Gladjen
var stor. Skinet bars uppi i salen, som modern
i ordning för alla de dyrbarheter, som det fina skinet
skulle innehålla. Men vad hände. Skyvdottern
hörde hemiska skrik från högtids salen och då
hon ämbiligen fött uppi dören och kommit in var
rummet fullt av ormar, paddor, ödlor och andra
giftige djur, som krålede över alla. Kungen
och tösen hade de första redan bitit i hjärta.
Så straffades kungen och tösen för sina
elakheter, men skyvdottern, som de plöget
levde länge, rik och lycklig. (1)

Prungman
Acc. 322

5.
Arms 755 ~~Lägen.~~
Lagan om flickan som inga barn ville ha.
Uppt. Amalia Ngevist, Strand, Svanskos, Värmland

Det var en gång en underkörl
flicka. Hon var så fager, att fiare från när och fjärran efter
sträfvade hennes hand. Alla fingo dock nej. Hon ville
ej gifte sig emedan hon inte vill ha några barn.
Hennes skönhet kunde taga skada därav och så fingo
de högen. En stoll fanns ej långt därifrån där en
ung greve bodde. En gång gick han då han vid en jakt
fårades i skogen se den fagra mön och upptändes av
härlek till henne. Stven på hennes hjärta gjorde den
skällige ryttaren på den eldige springaren ett outplänkigt
intryck. Hon kunde ej glömma honom och då han återkom
gjorde hon allt för att tjäna honom. När han sedan begärde
hennes till make lovade hon ge sitt svar följande dag. Hon
vill ha några timmars betänketid sade hon. När han sedan
gick gick han en illa berömd häxa som bodde i en koja
i skogen och frågade henne om kunde mot betalning
hålla så att han ej fick något barn om han gifte sig med
greven. "Ja för all del det kunde väl gå för sig det var en
smäsam för hexan. Hon gav flickan två svarta och två vita
stenar gjorde en hel mängd hokus, pokus och bad henne
en torsdagsnatt vid talotiden, sedan hon först läst
Tader var baklänges tre gånger kasta stenarna i det
mörka, hemiska tjärnet djupt inne i skogen. Sedan
kunde han vara lugn och gifte sig, barn skulle han
inga få. Flickan betalade hederligt för hjälpen. För
på torsdagsnatten till det hemlighetsfulla skogstjärnet
Hon, vad där var hemiskt. Uggan sjöng klå vitt i den
stora björken, som hängde över vattenet. Flickan var stel
av fasa men gjorde ändå som käringen sagt. Men så
underligt det var! När stenarna kastades och sjönko tyckte
hon sig höra som små barns sakta grät och kviden från djupet
och stor pomp och ståt hörs bröllopp och den
unga fagra bruden gick på i det präktiga stället och
avgudades av sin make.

sken gingo och de vore lyckliga, men gämninnan
 kände ibland en besynnerlig oro. Det förhållande henne som
 om mörka makter omgävo henne, som om hon vore i de-
 ras våld. Lystra månen vore ibland lågare kring hennes
 makes stolka pannan och det förhållande hennes som om
 hans blick allimer förbrände för varje dag vilade på
 henne. "Du är ej lycklig" sade hon en dag då hon sät
 med sin man i ^{en} grötta längst borta i trädgårdar. Där fanns
 massbänkar kring ett stenbord. Det var hennes favoritplats.
 "Vad feles dig?" Han såg mörkt på henne. "Det kan du fråga?"
 sade han "Vad feles mig?" "Hvem skall ärova mina gods?" "Hvem
 skall förplantas mig?" "Stolka namn?" "Varför har jag ej en son?"
 "Varför en en dotter att smeka." Det är barn som feles mig och
 det ser ut, som om allt vad jag nu levat för vore förgäves.
 "Varför är det så?" Hon följde tittande till hans fötter och be-
 hände vad hon en gång gjorde. "Förlåt mig" sade han och han
 att jag så gärna ville ha det gjort, som jag då gjorde.

Han såg på henne med förhållande förakt. "Dorckar min
 älska onaturlige kvinna! Din älska väcker min lida och
 vämjelse! Jag vill ej se dig mera. Då du var ovärdig att vara
 min bär du ej heller vara make. För ~~skall~~ stenbordet här
 bära blommor vinner du ej min förlåtelse. Himlen har
 skaffat din vidskeplighet och kallat dom så det går dig som du
 ville. På andra sidan kolonin skogen var ett ensligt jakt-
 slott. Där bodde den förskjutna grevinnan med en gammal
 tjänare i ensamhet och längtan efter sin make och sitt hem.

Han levde många år utan att se sin make om vilken
 han hört att han levde i främmande land. Han kände
 sig leva under en hemsk kalldoms makt och blev allt
 mer fiddlas. Slutligen då det spördes att mannen var
 hemma bestod han söka sin hembygd igen och om möj-
 ligt få se sin make och beveke hans hjärta. Han gick
 och gick med blödande fötter gick många dagar. Slutligen
 såg han sin hembygd åter. Där var den gamla kyrkan
 och han gick in till den vördnads värde gamle prästen
 som läst brennelse över henne en gång förlätade sin
 historia och bad om hans förbön och hjärta. Han lade
 hästade sin hand på hennes hand och sade: "Dotter du

77
Det ondas magt är stor. Vi skola ej söka hjälps^{ing} och rädd^{ing}
hos mörka makter. Ved dock det godas är ännu större!
323

Gå ensam till den plats där du genom trallsom gav
dig det onda i värld. Bekänn din synd för den som
har makt att förlåta den och läs din Faders vår lika många
gångar så som förent bakfram. Och bli ej rädd vad du
än får se i midnattens timma. Hon gick i den mörka
natten till skogstjärnet. Haren var död och slagan jämnas
med jorden. Det var i den tiden då härnorna brändes och hon
hade delat många andras hemiska öde. Skogstjärnet låg svart
där i den stilla natten. Grevinnan stod på samma ställe
hon ståt en gång och kastat stensine i vattnet. En vind
hussade vattenytan och månen kom fram och försilvade
böljorna. Så hörde hon ännu en gång samma klagodjund
hon tyckt sig höra då uten djupet. Hon bad på knä sina Fader
vår och se då stado vid hennes sida 2 vitklädda flickor och
två vackra mörklockige gossar. De vred sina händer och klagade.
Ve dig som ej hade mod att vara vår moder. Som ej ville skänka oss
livet. Vi skulle ha fått följa dig till himlen om vi fått leve. Så
sjöko de med i vågor hållande varandra i händerna. Utom
sig av förfäran svimmade hon. Hon vakne vid det att en härlig
ljus kvinna med himmelsk mildhet luktade sig över henne
och talade ljuvliga ord. Res dig min dotter. Jag är en moder
och har lidit större smärta än någon annan för att min son
skulle kunna hjälpa arbetande och betunga de så att de skulle få ro.

En ljus ro sänkte sig över den bedrövade. Hon förstod att det var Gud
moder hon såg och att hon fått förlåtelse. Den strålende gestalten
utsträckte välsignande sine händer över henne luktade sig
över vattnet och plöjde de nyss fyra barngestalter i vattnet.
hysteff var och en av dem och liksom sväva de bort och försvann.

Utom sig av glädje gick grevinnan till sitt förne hem. Hon
hoppade på dess portar men ingen öppnade. En dert den
gamle, tragne gärdshunden igenkände sin forna mästare
och knöp hjulande av glädje till hennes fötter. Han gick till
grottan med stembärsket och lade sig på massbänken
för att invänta dagen. Hon tyckte att en stilla frid sänkte
sig över henne och tyckte sig som ett litet barn somna
in i sin moders famn omgiven av rosers och liljors doft.

Så greven följande dagen tog en promenad genom
trädgården drog han av minnernas makt till gratten
där han sist gången talat med sin maka som han en gång
älskade så ömt men vilken - Hela stenen bordet var så som
en enda döfbande grupp av de färgaste blommor som växte
en hård stenen och på mossbanken låg hans ungdomsbud,
Fager ännu att skåda, men så blek. Hon slumrade, men det
var för alltid. Dack lästes i de stelnade drager, att hon fått för-
låtelse och frid. Greven lät begrave henne i familjegraven
och levde sedan som en helig man för att lindas i nåd och
kärlek bedrövade till han snart genom döden återförenades
med henne för vars skull stenen en gång bukt raser. (1)

övanstående
Det ser ut som ~~den~~ säga här stamm.

(från den kataliska biden i väst land)

Number 853/67-559

Lagen om gossen som varade prinsessan

Prinsessan
322

(1) en skräta

Det var en gång en kung och
en drottning, som hade en son son. Hennes höghet
prinsessan kunde inte skräta. Vacker var hon och så klok
att ingen kunde göra henne svarslös. Men ingen hade
ett sett henne dö på mer till ett leende. Det grämlade
dem mycket, att hon ständigt gick så sorgsen och allvar-
lig och ett påbud sändes ut att den, som kunde göra
prinsessan svarslös och vara henne att skräta skulle
få halva riket och henne med sig köpet. Prinsar från
7 kungarikar reste dit, men fingo resa tillbaka. Hon
skräte ej, hur de än krämade sig. På andra sidan
skogen där kungslottet låg var en bondgård. Bonden
hade 3 söner. De två älske var vackra och skickliga men
dumma och högfärdiga. Den yngste var liten och
obetydlig och gick mest för sig själv och funderade.

Hans bröder gjorde ofta namn av "Lilleputt" och sade:
Han säger till ingenkting. Hur skall han kunna reda
sig? Och jag reder mig nog så de Lilleputt. När kungens
påbud utgick beslöt de älska bröderna försöka sin
lycka hos prinsessan. De gick i att göra konst för

9
som nog skulle vara prinsessan att skatta tyckte de
Så kläddes de sig i sine bästa kläder och drogo istad.

Lillemull tog en väska på ryggen och gick efter dem.

Bröderna gingo mörka vägen genom skogen och
krossade tusentals myror som sprungo på skogstigen

Så mötte de en gammal, fet och trasig gammansom
neg djupt för dem. På vägen kringg åto de och skruvade
vidare. De dogga inte muttrade gammans. Förkämpa de
ringa och försäkra de gamla. Lillemull kom just ej så
fort fram för alla myrornas skull som han ville skona.
Han poppa de på stencarne och gick på så för att und-
vika att trampa på dem. Så mötte han gammans. Han
tag av mössan och sade god dag käre mor! ^{Lillemull} 322

Han du ger sode gammans. Han skoner de små och är höv-
lig mot de gamla. Fortsätt din väg min gosse sade han
Det skall gå dig väl ty du har det rätta sinnet, men
tag väl vare på de föremål, du hittar på vägen. Pojken
gick glad, ty han förstod att han möt huldram och såg
att hon var honom huld. Så han gick en bit lög en

död skada på vägen. Den tog han och slappade i väskan.
Hon kan bli nyttig tänkte han. När han gick en bit äger
hittade han ett horn som en gammal tappet. Även det fick
göra vänskap i väskan. Så lög på ett ställe en vidjeband

Han tog upp och slappade med det. Sist hittade
han en vigge av björk som en vedkuggare tappet och
en blev väskan full. När han valkades kungsgården mötte
han sine bröder som blivit skympligt bortjorde därifrån
fäst de åbåhat dig på allt sått för att vara prinsessan, att
skatta. "Vänd om Lillemull skreko de. Det är ej lönt för dig
då det ej ens kunde gå för oss." "Gag försöker väl sade pojken
och skövlade in i kungssal med väskan på ryggen.

Prinsessan satt på thronen vid kungen sida och
hela hovet var samlat omkring dem.

"Vad har du i väskan?" frågade prinsessan nyfiken

"En skada, som jag ännu ska se sade pojken och tog fram

skadan. Flattat rinner bort sade prinsessan."

"Jag har ett horn att samla det uti" sade pojken ovisst

horna. Hornet spricker sade prinsessan.

"Jag har en vidja att binda om", sade pojken och
tog fram sin vidjeband. Kungen är förvid så de prin-
sessan. Jag har en vigge att slå i så de pojken och
tog fram viggen. Då sade prinsessan intet men
men sig på pojken och hans hitegods en skund och
brast sedan ut i ett skallande gapskriat. Förbranningen
var löst och prinsessan kunde skutta och var så kär i poj-
ken att hon ej ville låta honom gå ifrån sig.

Bröllopet blev i kungens gård och paret levde
lycklig med sin prinsessa och styrde riket så de al-
drig haft bättre kung i det landet och äro de inte
döda så leva de än i dag pojken och prinsessan
skud

Handpennan
822
Am

Amalia Nyquist född den 28 januari 1863
Sagorna hörde jag av min mor, som var född
1836 Hon hade hört dem av sin mor född på 17 hunder-
talet De äro berättade i Svanskogs socken av Värmlands
län eller som dag 1895 kunde många säga jag hörde
också säga om prinsessan i yordhulan, men den har
fallit mig en minnet så jag kan ej återge den, men
hammer ihåg många flera och kan skicka dem om de
önskar. Huru ej med att teckna upp flera ej ens att re-
skiva dessa. Hoppas ändå kunna låta dem.

Jag är så lycklig att vinna något
pris är mitt namn och adress

Fröken

Amalia Nyquist

Stad
Svanskog

11

James 750 (jr. 555)

Gubben och gumman som fingo önska

Gumman

Acc.

vad de ville.

En fattig gumma, som skulle gå till brunnen och hämta vattnet fick uppe en präktig gädda i ämbaret. Hon blev inte litet glad kan en veta över utsikten, att få en sådan läckerhet på sitt bord, men till sin överraskning fick hon höra gäddan med pipande röst bedja: "Släpp mig kärmor jag är en förkallad prins! Nej sade gumman den ser ut, som en gädda och jag behöver dig till mat."

Om du släpper mig så skall jag ge dig två önskingar. Du får två gånger önska vad du vill och kan önska något annat i stället. Ja då får du väl gå sade gumman och tänkte: "Kött är lika gott som fisk Jag önskar att ett stort köttben låge på bordet då jag kom in." Och då hon kom in låg ett stort präktigt köttstycke på bordet. Gumman blev så glad, så glad Hon skulle nu koka en god soppa till gubben som kom hem ur skogen. Det skulle bli kalas. Hon trallade och sjöng då hon pysslade med sin gryta. Och då gubben kom hem bjöds han på en middag, som smakade måglik.

Ja, han åt sig riktig mat, men så började han fundera på var den goda maten kunde ha kommit ifrån och gumman berättade hur hon fått önska något annat i stället för gäddan och önskat sig ett köttben och jag fick ett stycke så stort på det räcker hela veckan sade gumman stolt. Du önskar som du har förstånd till" sade gubben och han var så orolig att han knappt kunde styra sig. Tänk en sådan färdighet! Den som kan önska både ko och gris önskar bara ett köttben! Omist skulle man få se om han finge fått i den förkallade prinsen och han ämnade ej ge sig någon so för än han blev så lycklig. Gubben i väg till brunnen där hanf höll till både sent och tidigt under försök att fånga gäddan och så grätade han på

gumman som varit så dumm. Så en gång, då han gick till
 för att hämta vatten, lyckades han få gäddan i ämbaret.
 Nu var han inte lite morsk. "Släpp mig, hvad gäddan."
 "Ja, om jag får önskhjningar uppfyllda," sade gubben.
 "Må ske, sade gäddan önska vad du vill." Gubben som
 tänkte på hur tungt det var att bära in deras lilla
 gröda, veden från skogen m.m., sade "Jag önskar att allt
 vad jag befälles gå skall gå sig självt." "Vidare," sade gäddan.
 Så tänkte gubben på vilket arbete det var, att hålla träd
 och hugga ved och timmer. Han önskade därför att
 allt han slag på skulle genast gå utav." "Ske så," sade gäddan.
 Så tänkte gubben på hur svårt det var att på det lilla
 de hade i huset, att räcka till där för, sade han "Jag önskar också
 att allt jag diar i skall bli långt." Och tänkte därvid: "Nu
 skaffar jag mig en tunn lång tygbit och drar i den så
 den räcker till en kyckling åt mig och en karp åt kätting
 en." Önska blott, sade gäddan och nu ser du mig & mer,
 men din förnöjsamma gumma kan du hålla från mig,
 att henne skall aldrig savel fattas mera." Gäddan som nu
 var frägen försvann i vattnet. Gubben fylde byttan med
 vatten satte händerna i sidan och befälde henne gå in
 i stugan. Byttan knallede iväg upp för backen och barit
 vägen till stugan. Gubben tyckte det såg så lustigt ut att han
 måste gapskratta. Han lunkade efter och skrek och skattade
 därvid slag han sig med båda händerna över lären.

Och det skulle han inte ha gjort, ty allt han skulle
 slå på skulle gå utav. Lären gingo tvärs av och gubben
 kunde ej röra sig ur plöcken. Ja det var förfärligt. Han
 låg där hjälplös och grät och jämrade sig och önskade att
 han aldrig träffat den förtrollade prinsan. Färsan rinner
 ur både näsa och mun och då han med fingrarna skulle
 torka sig om näsan blev hon så lång att han häng-
 de som en stor lång snabel i ansiktet på honom.
 Gumman, som skulle gå och se efter honom trappade
 honom i detta kruskänd på hämmagen. Trösta mig för
 sade han hur har detta gått till. Gubben gav gäddan
 skulden förstås. Du önskade sämre än jag, sade gumman
 men som väl är har jag en önskan ingen och den kommer

niåra när till pass. Jag önskar såde hon att du vore
frisk och färdig som förut och stark vore beren hela
på gubben och näsan någorlunda skaplig som förut.

De gingo hem till stugan övermötan glada
över att de vore friska och färdiga och kunde arbeta
för sitt bröd. Och märkvärdigt var att allhiel då det
var knäppt med maten låg ett fräktigt kötskycke
på bordet utan att någon sett varit från det kommit
slut.

Handman
322

Gumman och mjölkflaskan

(Sams 2411)

Det var en fattig gumma

som varit i byn och där fått till skänkt en stor kruka med mjölk
av en rik bonde. Hon satte ned den tunga krukans vid sina fötter
och satte sig på en sten för att vila. Hon ansåg sig riktigt förmögen,
ty så mycket mjölk hade hon ej haft på en gång på länge. Hon började
fundera och tänkte: Då jag kommer hem låter jag bli grädda på
mjölken. Den tjämar jag sedan smör av och sen får jag en ost
av skummjölk. Osten och smöret går jag till stan och säljer
och för pengarna köper jag en höna. Sen säljer jag äggen, skaffer
mig flere höns och säljer ägg. Till sist jag blir så förmögen, att jag
kan köpa en ko. Då får jag sälja både ägg och smör. Och köper
mig till slut en stor egendom, samlar pengar och blir rik.

Då får jag friare och blir gift och får mig en son.
Honan kallar jag Jakob, ty det är ett bra namn. Jakob

växer upp blir stor och stark och vacker, men när han
blir stor är det krig och min gosse måste ut i krigstjänst.

När jag då tänker på att han bli skändad i främ-
mande land så gråter. ^{Gumman var så lednad vid tanken att Jakob skulle bli soldat i ett främmande land så gråter.} Jag, Jakob, min son, är tappert i striden
han stiger i graderna och blir löjtnant. Då blir kriget slut
och jag väntar, att min gosse skall komma hem och jag
sitter på trappan och ser bortåt vägen. Då kommer en fin
ställig herre ridande. Det är min Jakob. Han är så otålig
att få se mig att han låter sin ystra spinnare haffa över
gårdspåren och rider ~~här~~ över det fina vådestället till trapp-
an där jag sitter. Jag tar ett steg upp på trappan och går till hans
möte, men då gumman i tankarna skulle ha stegat skulle hon omkula
mjölkflaskan och så grusades hennes förhoppningar.

Shand, Svenskas den 29 januari 1925.

Dessa folksågor hörlde berättelsen
som är född i Svenskas och nu pynt 62 år då hon sam
liten flicka sittande i mors knä, hörlde dem berättas som
län då hon varit mycket små jag tror ej de varit lyckla
har älskingskone ej set dem. eller hade dem av sin mor -

Blår på orden tycks folksågor vare döda nu Torgers fäms
här mer som berättar. Jag är glad om jag kunnat bidra ge till
något rykte under glänshen och ännu gladare blir jag om
jag får något av de utlödda missen.

Henrik's flygare